

Araştırma-İnceleme

**ARAVİND ADİGA’NIN BEYAZ KAPLAN ROMANINDA
SÖMÜRGEÇİLİK SONRASI HİNT TOPLUMU VE MADUN
BİLİNCİ**

Mehmet GÜNEŞ¹

Öz: Azınlık kültürünün maruz kaldığı sosyal ve kültürel sıkıntıları dile getiren madun kavramı sömürgecilik sonrası edebiyatın çalışma alanları arasında oldukça önemli bir yere sahiptir. Hint toplumu ve kültürünün analizinde kullanılacak en temel parametrelerden biri olan maduniyet bir Doğulunun en sık karşılaştığı durumlar arasında yer almaktadır. Bu çalışma, Maduniyet Çalışmaları disiplini içerisinde sömürgecilik sonrası Hint toplumunda yaşanan eşitsizlikleri, mağduriyetleri ve sessizlikleri tanımlamak ve analiz etmek için maduniyet kavramını ele almaktadır. Madun terimi, ırk, sınıf, kast, cinsiyet, cinsel yönelim, etnisite veya din açısından toplumun aşağılanan ve hor görülen herhangi bir kişisini veya grubunu ifade eder. Bunun yanında, okuma yazma bilmeyen toplumun alt katmanlarındaki insanları, az temsil edilen, eğitim görmemiş, yasadışı olmayan fakat bağımlı olan grupları ve elit olmayan kültürel grupları da simgeler. Bu gruplar, egemen sınıfın ideolojileri tarafından doğrudan veya dolaylı olarak etkilenirler. Sömürgecilik sonrası Hint-İngiliz edebiyatının önde gelen yazarlarından olan Aravind Adiga, Man Booker ödüllü *Beyaz Kaplan* isimli romanında Hint toplumundaki toplumsal eşitsizliğin en acı deneyimlerini yaşayan Balram Halwai ve onun egemen sisteme karşı verdiği direniş mücadelesini ele almaktadır. Hint toplumu içinde yaşanan adaletsizlik, fakirlik, kast sistemi, toplumsal bozulmuşluk gibi konuların ele alındığı roman, madun bilincinin nasıl yükseldiğini gerçekçi bir anlatımla okuyucuya sunmaktadır. Bu çalışmada, Aravind Adiga’nın *Beyaz Kaplan* romanındaki sömürgeciyle sömürgeleştirilen arasındaki mücadele Spivak’ın maduniyet teorisi ışığında incelenecek ve yazarın bu bağlamdaki görüş ve düşünceleri üzerinde durulacaktır. Çalışmanın ana temaları olan madun, madun problemleri, toplumsal eşitsizlik gibi kavramların aslında yabancılaşmanın ve ötekiliğin ortaya çıkma nedenlerinden bazıları olduğu söylenebilir. Bu ortak paydadan yola çıkılarak söz konusu kavramların mahiyeti ve şu an gelinen nokta eser aracılığı ile anlatılmaya çalışılacaktır.

¹ Arş. Gör., Harran Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Batı Dilleri Bölümü.
mehmetgunes.harran45@hotmail.com

Anahtar Sözcükler: Madun, Spivak, Toplumsal Eşitsizlik, Sömürgecilik Sonrası Hint Toplumunu, Azınlık Kültürü.

POSTCOLONIAL INDIAN SOCIETY AND SUBALTERN CONCIUSNESS IN ARAVIND ADIGA'S THE WHITE TIGER

Abstract: Expressing the social and cultural problems the minority culture is exposed to the concept subaltern has a significant place in the study fields of postcolonial literature. Subalternity, one of the basic parameters that can be used in the analysis of Indian society and culture, take places among the situations that an Easterner frequently come across. This paper takes up the concept of subalternity espoused by the Subaltern Studies to identify and analyse the inequalities, victimisations and silences experienced in postcolonial Indian society. The term "subaltern" refers to any person or group of inferior rank and station whether in terms of race, class, caste, gender, sexual orientation, ethnicity or religion. In addition to this, it also refers to lower strata people of illiterate, non-elite cultural groups who are under-represented, under-taught, noncanonical and the subordinated group. Those are always directly or indirectly influenced by ideologies of dominant class. One of the most prominent authors of the postcolonial Anglo-Indian literature, Aravind Adiga deals with Balram Halwai who lives the most painful experiences of social inequality in Indian society and his struggle for resistance against the dominant structure. This novel, in which the subjects such as injustice, poverty, caste system, social corruption are dealt with, presents the reader realistically how the subaltern consciousness arises. In this study, the struggle between the colonizer and the colonized in Aravind Adiga's *The White Tiger* will be examined in the light of Spivak's subaltern theory and the author's ideas and opinions within this context have been elaborated. The main themes of the work such as subaltern, subaltern problems, social inequality are among some of the reasons of why alienation and otherness appeared. Based on this common ground the essence of the concepts mentioned and the point reached will tried to be explained.

Key Words: Subaltern, Spivak, Social Inequality, Postcolonial Indian Society, Minority Culture.

Giriş

İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki dekolonizasyon sürecinde bağımsızlıklarını elde etmeyi başaran sömürge uluslarının tam manasıyla bağımsız olup kendi ayakları üzerinde durmayı başarabildikleri söylenemez. Uzun yıllar İngiltere'nin sömürgesi olan Hindistan'ın sömürgecilik sonrası dönemde yaşadığı sıkıntılar artarak devam etmiştir:

“Kolonyal düzenden kurtuluşu ve bağımsızlığını kazanmasına rağmen, ülkenin aslında kendi düzenini bir türlü kuramaması ve kolonicilik geçmişine sahip pek çok ülkenin geçtiği evrelerden geçmesi, yani Fanon'un eserlerinde sözünü ettiği ve ortaya çıkmasına karşı uyarılarda bulunduğu bir tür totaliter ve askeri rejime dönüşmesi, ülkede

yaşayanların kolonyal dönemi özlemle anmalarına yol açar.” (Geçikli, 2015: 106)

Sömürge olmanın verdiği eziklik duygusundan bir türlü kurtulamayan Hint toplumu içerisinde kast sisteminin de etkisiyle sınıfsal ayrımlar ve toplumsal eşitsizlikler etkisini sürekli hissettirmiştir. Sömürgecilik sonrası Hint romanında çok önemli bir yeri olan Maduniyet Çalışmaları akımı hegemonik güçlerin dışında kalanları, temsil edilemeyenleri ifade etmekte ve egemen ideolojinin insanlığın geleceğine ışık tutmak yerine karanlık bir toplum oluşturduğunu savunmaktadır. Sömürgecilik sonrası toplum eleştirisinde madun bilincinin önemine vurgu yapan Spivak, ilk kez İtalyan Marksist Antonio Gramsci tarafından kullanılan madun kavramına yeni bir yorum kazandırır:

“Spivak, Gramsci'nin kavramını yeniden sunar: Subaltern. En alttakiler; madunlar öyle bir konumdadırlar ki, öylesine kenarda kalmışlardır ki sesleri yoktur. Sesleri baskın kültür ve dil tarafından öylesine parçalanmış ve ayrıştırılmıştır ki duyulmaz.” (Akbal Süalp, 2004: 55)

Ranajit Guha, Gayatri Chakravorty Spivak, Gautam Bhadra, Gyanendra Ranney, Dipesh Chakrabarty, Shahid Amin ve Partha Chatterjee gibi entellektüeller tarafından kurulan Maduniyet Çalışmaları disiplini sömürgecilik baskısı altında ezilen ve bu ezilmişlik duygusunun yarattığı psikolojiden kurtulamayan alt sınıfların yaşamlarını ele alan sömürgecilik sonrası dönemde yapılan eleştirel okumalardır. Bu eleştirel disiplinin yazarları kapitalist ideolojinin ve onun savunucularının dayattığı bir form olduğuna inanılan ulus devlet fikri yerine halkların ve ulusların mücadelesine daha yatkın bir form olduğuna inandıkları devrim düşüncesini savunurlar. Sömürgecilik sonrası dönemde büyük bir gelişme gösteren maduniyet çalışmalarına öncülük eden Bengalli tarihçi Gayatri Chakravorty Spivak'ın analizlerinde çok önemli bir yer tutan madun kavramının bilinçli olarak yaratıldığı fikri üzerinde durulmaktadır: “(...) postkolonyal olma ya da etnik bir azınlık üyesi olma nedenleriyle madun olunmaz. Madun kelimesi aslında, dekolonize edilen alanın heterojenliği içinde kullanılmaktadır.” (Spivak, 1999, s. 310)

Aravind Adiga'nın 2008 yılında İngiltere'nin edebiyat alanında verilen en prestijli ödülü Man Booker'ı kazanan romanı *Beyaz Kaplan*, madun olmanın bir kader olmadığını, halkların ve ulusların mücadele ederek inandıkları devrim düşüncesini gerçekleştirebileceklerini başkarakter Balram Halwai'nin baskın düzene karşı gösterdiği karşı duruşla gözler önüne sermektedir. Avrupa'nın sömürgeci mirasının yarattığı kültürel ve sosyolojik yıkımın ardından ortaya çıkan toplumsal tabloda Avrupalı olmanın ve Batı kültürüne mensup olabilmenin imkânsızlığı dile getirilmektedir. Mahatma Gandhi'yle gelen sivil itaatsizlik sonrası İngilizlere karşı direniş ve isyan durumunun canlı bir örneği olan Balram Halwai toplumsal adaletsizliğe ve ahlaki bozulmuşluğa karşı sergilediği duruşla madun bilincinin gün yüzüne çıkmasını sağlamıştır.

1. Sömürgecilik Sonrası Hint-İngiliz Romanı ve Aravind Adiga

İkinci Dünya Savaşı sonrasında sömürgecilik deneyimini yaşayan uluslar siyasi anlamda bağımsızlıklarını elde etseler de ekonomik ve kültürel anlamda Batı'nın sömürge değerleriyle olan bağlarını koparmakta oldukça zorlanmışlardır. "1947'de, İngilizler'in, Hindistan üzerindeki egemenlikleri son buldu. İngiliz askerleri yarımadayı terk ettiler ve İngiliz bayrakları indirildi. İngiltere Kralı, Hindistan imparatoru ünvanını bırakıyordu." (Luraghi, 2000: 286) Yaşanan buna benzer gelişmeler görünüşte sömürge egemenliğinin son bulması gibi gözüküyordu, fakat Batılı egemen güçler sözde medenileştirme amacıyla geldikleri ülkelerde sömürgeleştirme yöntemlerinin her türlüünü kullanarak ülkeleri maddi ve manevi değerlerinden yoksun bıraktıkları için sömürgecilik sonrası dönem Doğu insanını belirsizlik ve kaos ortamına sürüklemiştir.

Sömürgecilik sonrası Hint-İngiliz romanı yirminci yüzyılın ikinci yarısında hızla artan göç hareketleri sonrasında ortaya çıkan kimlik kaygılarını ve kültürel aradakalmışlıkları ele almaktadır. Hint-İngiliz romanının önde gelen yazarlarından Salman Rushdie, Arundhati Roy, Kamala Markandaya, Anita Desai, Hanif Kureishi, Kiran Desai ve Aravind Adiga eserlerinde sürekli olarak köklerin yitimini ve bir göçmen olarak yaşamak zorunda bırakılmanın oluşturduğu yabancılaşma ve melezlik duygusunu ele almaktadırlar. Sömürgeci egemen kültür içinde silikleşen bireylerin ırkçı tutumlara maruz kalması ve Hintli bireylerin benlik yitimi sömürgecilik sonrası romanın ana hatlarını oluşturmaktadır. Salman Rushdie'nin *Geceyarısı Çocukları*, Arundhati Roy'un *Küçük Şeylerin Tanrısı*, Kiran Desai'nin *Kayıp Türküsü* ve Aravind Adiga'nın *Beyaz Kaplan* romanları çokkültürlü dünyada Hintlilerin güçlü bir aidiyet hissine sahip olabilmek ve maruz kaldıkları dışlanmanın önüne geçebilmek için geleneksel kültürlerini küresel dünyanın kültürüyle aynı pota içinde eritebilmelerinin gerekliliğine yaptıkları vurguyla Man Booker Ödülü'ne hak kazanmışlardır.

Edward Said, Homi K. Bhabha, Gayatri Spivak, Frantz Fanon gibi düşünürler ortaya koydukları teorilerle sömürgecilik sonrası edebiyatın çağdaş dünyanın en çok ilgi gören alanlardan biri olmasını sağlamışlardır. Üçüncü Dünya olarak nitelenen ve uzun yıllar Batılı egemen güçlerin baskısı altında yaşayan bireylerin psikolojik ve kültürel anlamda hissettikleri baskı ve stres ortamında öteki olarak görülmelemlerinin ve sabit bir kimlik duygusundan yoksun olmalarının anlatıldığı sömürgecilik sonrası romanlar farklı kültürel değerler arasındaki diasporik kimliklerin sorunlarını sömüren ve sömürgeleştirilen gözünden sunmaktadır.

Hintlilik ve İngilizlilik durumları arasında sıkışıp kalan melez bireylerin durumu hem Hindistan tarafından Hintlilik kökenleri ve kimliği olarak hem de İngiltere tarafından İngiliz kültürüne ve kimliğine yakınlaşma olarak görülebilir: "Yani, mesaja vericisi tarafından sürekli 'Oradasınız, ama Bizsiniz' çağrısı yapılırken, alıcı tarafından 'Biz değilsiniz, ama Bizdensiniz' çağrısı

yapılmaktadır.” (Öner, 2012: 480) Böylesine bir durumla kalan pek çok Hintli, günlük yaşamlarında iki kültür arasında gidip gelmektedir. Sömürgecilik sonrası romanlar sosyal yaşamlarında, okulda, işte ve alışverişte İngiliz kültürü, evde ise Hint kültürünün sınırlarında dolaşan Hint asıllı göçmenlerin kendi kültürlerini yaşamaya devam etmek ya da İngiliz kültürünün isteği doğrultusunda bir hayat yaşamak noktasında yaşadıkları çelişkileri anlatmaktadır.

Siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel nedenlerden dolayı İngiliz toplumu içinde yaşayan Hintli göçmenlerin doğdukları ülkeyle olan kökensel ve uzamsal bağları ya kopmuş ya da kopma noktasına gelmiştir. “Göç, özellikle sömürgecilik sonrası dönemde, gelişmiş Batılı kapitalist ülkeler için, modern çağın çözümü en çetin problemlerinden biri” (Ataman, 2012: 31) olarak Hindistan’dan İngiltere’ye büyük umutlar besleyerek gelen Hintli bireylerin içine düştüğü kimlik sorununu tetikleyen en önemli unsurdur. Kişinin kendini kimlik krizi içinde bulmasında en önde gelen etken bulunduğu yerde kendisini huzurlu ve güvenli hissedememesi gelmektedir. Sömürgecilik sonrası Hint-İngiliz romanındaki Hintli karakterlerin yabancı bir ülke olarak gördükleri İngiltere’de İngiliz toplumuna karşı tam bir bağlılık duygusu besleyememelerinin nedeni sürekli güvensiz ve tedirgin bir ruh hali içinde toplumdan dışlanma korkusuyla yaşamalarıdır.

Sömürgecilik sonrası dönem çokkültürlü ve çokdilli toplumlar yaratırken tek amacı topluma dahil olup huzurlu bir şekilde yaşamak olan Hintli göçmeni ise derin kültürel çelişkiler ve kimlik çatışmaları içine sürüklemektedir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında yaşanan yoğun nüfus hareketlerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan kültürel melezlik küreselleşmeyle beraber kültürel çeşitliliklerin homojen bir yapıya dönüşmesiyle sonuçlanmaktadır. Bhabha’nın “sömürgeci inkârın etkilerini tersine çeviren ki böylece reddedilen diğer bilgilerin hâkim söyleme girdiği ve onun otoritesinin temelini yabancılaştırdığı (...) bir sömürgeci temsil sorunsalı” (Young, 2000: 232) olarak tanımladığı melezlik kişinin kültürel bağlarıyla ve öz benliğiyle olan ilişkisini kopararak bir aradakalmışlık durumu yaşamasıdır. Bireyin kültürler arasındaki çelişkili durumuna neden olan bu kültürel ikilem sömürgecilik sonrası Hint-İngiliz romanının ortak söylemini oluşturmaktadır.

Son dönem Hint-İngiliz edebiyatının önde gelen yazarlarından Rushdie, Roy ve Desai’nin ardından Man Booker’ı kazanan Hint asıllı dördüncü yazar olmayı başaran Aravind Adiga eserlerini daha çok günlük hayatta karşılaştığı gerçekliklerden esinlenerek yazmıştır. Hint toplumundaki toplumsal ve kültürel bozulmuşlukları kullandığı semboller ve imgelerle etkileyici bir şekilde anlatan Adiga, var olan eşitsizliklerin kaldırılarak adil bir toplum düzeni yaratma gayreti içerisinde olmasını daha iyi ve kültürel dokusuyla uyumlu bir Hindistan yaratma idealinin bir parçası olarak görmektedir:

“Hindistan’ın büyük değişimler yaşadığı ve Çin’le beraber Batı’dan dünya liderliği mirasını alma olasılığının olduğu bir zamanda yazarların

benim gibi toplumun acımasız adaletsizliklerini aydınlatmaya çalışmaları önemlidir. Bunu Flaubert, Dickens ve Balzac gibi yazarlar 19. Yüzyılda yapmışlar ve bunun sonucunda İngiltere ve Fransa bugün kalkınmış toplumlardır. Benim yapmaya çalıştığım şey- ülke üzerine bir saldırı değil- kendi kendini derin bir gözden geçirme süreciyle ilgilidir.” (Jeffries, 2008)

2. Aravind Adiga'nın *Beyaz Kaplan* Romanında Hint Toplumunun Sosyo-Kültürel Yapısı

Aravind Adiga'nın *Beyaz Kaplan* isimli ilk romanı ötekileştirilen ve madun olarak kabul gören sınıfın kendi öz kültürleri tarafından bile nasıl baskı altına alındığını gösteren sömürgecilik sonrası edebiyatın önemli romanlarından birisidir. Roman genel olarak bastırılmış ve toplumdan tecrit edilmiş Balram Halwai isimli karakter ve onun efendisini öldürdükten sonra radikal bir biçimde değişen yaşamını ele almaktadır. Adiga bu romanı yazmasının arkasında yatan ve kendisini bu konuda motive eden temel faktörü yaptığı bir röportajda dile getirir: “400 milyonun üzerinde olan, yaşanan ekonomik patlamada büyük oranda ihmal edilen ve Hindistan dışından gelen birçok kitapta ve filmde görünmeyen Hindistan'ın alt tabakasından birisini betimlemek istedim.” (DiMartino, 2008)

Çin Başbakanı Wen Jiabo'ya yedi gecede yazılan mektuplardan oluşan roman Hindistan'ın küreselleşen çokkültürlü dünya düzeninde değişen toplum yapısını ve yaşanan toplumsal adaletsizlikleri eleştirel bir dille ifade etmektedir. Adiga romanını niçin mektup tarzında yazdığını şu sözleriyle dile getirir:

“Roman gerçek hayattaki bir cinayeti içerdiği için anlatıcının kimseye asla anlatamayacağı bir öykü ile ilgilidir. Şimdi etrafında kimse yokken anlatıcı onu anlatıyor. Yabancı birisinin bakışını saplantı haline getiren bütün Hintliler gibi anlatıcı da gelmesi muhtemel çok önemli bir yabancı tarafından ülkesi ve toplumuyla ilgili düşünmeye uyarılmaktadır. Bu yüzden odasının yalnızlığında kendisi ve ülkesiyle ilgili konuşuyor.” (The Sunday Times, 2008)

Hint toplumunun sosyal ve kültürel alanlarda yaşadığı yozlaşmayı, sınıf sistemi içerisindeki eşitsizlikleri ve toplumsal ahlaka uymayan davranışları cesurca dile getiren roman modern Hindistan'ın aydınlık ve karanlık yönlerini Balram Halwai'nin üzerinden sunmaktadır. Sosyal ve kültürel bir eleştiri niteliği taşıyan roman zihinlerdeki ideal Hindistan tablosundan farklı bir tablo çizmektedir. Elit kesim ile fakir kesim arasındaki gelir dağılımı eşitsizliğinin ve daha çok para kazanmak için ahlaki normları değersiz bir eşya gibi kaldırıp dolaba atan üst sınıfın madde merkezli dünya görüşünün hikayesi olan roman Halwai'nin madun bilincinin yükselmesini sağlayabilecek tarzdaki eylemlerini dile getirmektedir.

Adiga romanında kast sistemi, adalet, bozulmuşluk, kentleşme ve fakirlik gibi konuların yanı sıra Hint toplumunun önde gelen değerlerinden din olgusunu da

üstü kapalı bir biçimde eleştirir, çünkü insanların çoğu varlıklarından emin bile olmadıkları tanrılara inanmak zorunda bırakılır:

“Bir hikayeye Yüce Güçlerden birine dua ederek başlamak, ülkemdeki insanların çok eski ve kutsal sayılan bir adettir. (...) Ama hangi tanrının? O kadar çok seçenek var ki. Müslümanların sadece bir tanrısı var. Hristiyanların üç tanrısı var. Biz Hinduların ise 36 milyon tanrımız var.” (Adiga, 2009: 22)

Aravind Adiga'nın da belirttiği Hint toplumunda elit kesimin kapitalist sistem içerisinde daha çok üretmek ve kar Aravind Adiga elde etmek için “aynı anda hem namuslu hem sahtekâr, hem alaycı hem inançlı, hem sinsi hem de samimi olmak zorundadır” (Adiga, 2009: 22) gerçeği yaşanan yozlaşmayı göstermektedir. Toplumun alt tabakalarında yaşanan fakirlik insanları eğitimlerini tamamlayamadan çalışmak zorunda bırakmaktadır ve Balram Halwai de iş hayatına fakir bir ailenin oğlu olduğu için erken yaşta atılan Hintli bir bireydir.

Adiga'nın “insanların çocuklarına isim koymayı unuttuğu bir yer” (Adiga, 2009: 27) olarak tanımladığı Hindistan'da fakir ailelerin geçim ve yaşam mücadelelerinin arasında çocuklarına isim koyacak zaman bile bulamamaları Hint toplumunun trajik durumunu göstermektedir. Okula gitmeden önce kendisine ‘erkek çocuk’ anlamına gelen Munna diye hitap edilen romanın başkişisine Balram ismini okul öğretmeni koymuştur. Toplumdaki fakirlik düzeyinin çok üst sınırlarda olması aileleri çocuklarını düşünmekten bile alıkoymaktadır.

Hindistan'da yüz yıllardır süregelen kast sistemi yeni doğan bir kişinin toplumdaki kimliğinin belirleyicisidir. Sistem içerisinde kişiye dayatılan bu kimlik kişi için bir gurur ya da aşağılanma nedeni olabilmektedir. Hint toplumunda birey sonradan yaptıklarıyla değil doğduğu gruba ait özellikler temelinden tanınmaktadır. Siyasi olarak modern Hint kimliğinin oluşumu ve devamlılığı için önemli bir işlevi olan kast sistemi, Hintli düşünür Bayly'nin de belirttiği üzere “din, dil, inanç ve ekonomik statü alanlarının genelindeki ortak çıkarların oluşturulması için etkili bir araç ve kaynak olmaktadır” (Bayly, 2008: 5). Balram Halwai kast sistemi içerisinde şekerçiler sınıfına mensup biri olarak hayatı boyunca şeker yapmak zorundadır ve taksici şoförü olmak için yaptığı başvuruda bu gerçeğe bir kez daha karşı karşıya gelir:

“Sizin işiniz bu. Siz tatlı yaparsınız. Araba kullanmayı nasıl öğreneceksiniz? (...) bunu yalnızca savaşçı kastlardan bir çocuk becerebilir. Kanınızda saldırganlık olması gerek. Müslümanlar, Sihler, Racputlar onlar savaşçıdır, onlar şoför olabilir. Siz taticıların dördüncü viteste uzun süre dayanabileceğini mi sanıyorsunuz?” (Adiga, 2009: 65)

Hindistan'ı aydınlık ve karanlık olmak üzere iki farklı bölge olarak gören Adiga, karanlık Hindistan'da elektrik direklerinin çalışmadığını, musluk suyunun bozuk olduğunu belirtirken, aydınlık Hindistan'da rüşvet ve devleti dolandırma yoluyla insanların refah içinde düşüncesizce yaşadıklarına vurgu

yapar. Toprak ağalarının tarım arazilerini, gölleri ve ırmakları sahiplendiği bir ortamda avlanmak ya da ekin ekmek isteyen kişiler bu ağalara pay vermek zorunda kalırken sürekli kar elde eden iş adamları devlete ödemek zorunda oldukları vergileri bile rüşvet yoluyla unutturma amacındadırlar. Kamu görevlileri devletin halk için sağladığı olanakları kendi çıkarları için kullanmakta ve az olan maaşlarını bu şekilde takviye etme yoluna gitmektedirler. Doktorlar hastanelere düzenli bir şekilde uğramadıkları ve bunu kontrol etmek için görevlendirilen müfettişlerin en çok rüşvet verenlerin arasından seçildiği bir ortamda Balram Halwai babasının hastalığında yaşadığı acı tecrübeyi şu sözlerle dile getirir:

“Hastanede hiç doktor yoktu. Hasta bakıcı çocuk, on rupi rüşvet verdikten sonra, belki akşam geleceğini söyledi. Hastanenin odalarına açılan kapılar ardına kadar açıldı, yatakların yayları fırlamıştı ve odaya adımımızı attığımız anda kedi hırlamaya başladı. (...) Devletin bunun gibi köy hastanelerine gelip gelmediğini kontrol eden bir tıbbi müfettişi var aslında. Şimdi bu görev her boş kaldığında Büyük Sosyalist tüm iyi doktorlara bu görev için açık artırma açacağını haber verir. Bugünlerde bu görev için belirlenen değer dört yüz bin rupi civarında.” (Adiga, 2009: 58-59)

Balram Hindistan'ın en muhteşem günlerinde herkesin vazifesini en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştığını ve kişi için vazifesini hakkıyla yapmanın dünyadaki en önemli şey olduğunu düşünür, fakat bu durumun İngilizlerin Hindistan'dan ayrıldığı gün değiştiğini ve kurulu düzenin yerini kaos ve kargaşa ortamının aldığını ifade eder:

“15 Ağustos 1947'de- İngilizlerin gittiği gün- kafesler açılmış; hayvanlar birbirlerine saldırıp parçalamışlar ve hayvanat bahçesi yasalarının yerini vahşi orman yasaları almış. En kudurmuş, en aç olanlar herkesi yiyip bitirmiş ve kocaman göbekleri olmuş” (Adiga, 2009: 72).

Sömürgecilik sonrası Hint toplumu içerisinde ayrımcılık her alanda etkisini hissettirmiş ve her kesimden insanın maruz kaldığı acı bir gerçek halini almıştır. Bu ayrımcılık insanların içtikleri içkilerde bile kendisini belli etmektedir:

“Bay Jiabao, size bu ülkede iki tür adam olduğunu açıklamalıyım: ‘Hint’ içkisi içen adam ve ‘İngiliz’ içkisi içen adam. Hint içkisi benim gibi köylü çocuklar içindir, hurma içkisi, arak, kaçak içki. İngiliz içkisi, doğal olarak, zenginler içindir. Rom, viski, bira, cin, İngilizlerin bıraktığı her şey” (Adiga, 2009: 80).

Bu ayrımcılık üst kesimin hizmetkârları arasında bile bir numaralı hizmetkâr ve iki numaralı hizmetkâr şeklinde görülmektedir. İki numaralı hizmetkâr olarak anılan Balram Halwai bu durumu şu sözleriyle net bir biçimde yansıtmaktadır: “Aynı odada, aramızda bir metre mesafeyle yatıyor olsak bile birbirimize tek kelime etmezdik, ne bir Merhaba, ne bir Annen nasıl, hiçbir şey.” (Adiga, 2009: 84)

Sömürgecilik sonrası Hint toplumunun her yapısında sahtekârlık, herhangi bir kişiye ya da kuruma bağlanma eksikliği ve samimiyetsizlik en sık karşılaşılan durumlar arasında yer almaktadır. Aydınlık Hindistan'da çağrı merkezi, yazılım mühendisliği ve satış alanlarında verilen yüzlerce ilana rağmen girişimciler eleman bulamamaktadır. Karanlık Hindistan'da ise insanların daha iyi bir gelecek için umutlarının olmaması onları derin bir kayıp hissine sürüklemekte ve mücadele etmekten alıkoymaktadır:

“(…) her sabah, onbinlerce genç erkek çay ocaklarında oturup gazete okur veya bir şarkı mırıldanarak yatarlar ya da odalarında oturup bir film aktrisinin resmiyle konuşurlar. Bugün yapacak işleri yoktur. Bugün bir iş bulamayacaklarını bilirler. Mücadele etmekten vazgeçmişlerdir.” (Adiga, 2009: 63)

Dini önyargıların varlığı nedeniyle insanların işe alınmak ve karınlarını doyurabilmek için Hindu olduklarını söylemeleri modern Hint toplumunda özgür düşünce ve ifade özgürlüğünün baskı altına alındığını göstermektedir. Romanda Muhammed isimli bir Müslümanın yaşadıkları dinsel anlamda oluşturulan baskı ortamını gözler önüne sermektedir:

“İşte bu Muhammed fakir, dürüst, çalışkan bir Müslüman'dı ama kötü, Müslümanları sevmeyen, önyargılı bir toprak ağasının evinde bir iş istiyordu, bu yüzden işe alınmak ve açlıktan sürünen ailesini doyurmak için, bir Hindu olduğunu söyledi! Ve Ram Persad adını aldı.” (Adiga, 2009: 109-110)

3. Beyaz Kaplan Romanında Maduniyet Temsilleri ve Değişen Madun Bilinci

Hint toplumunun alt tabakasında bulunan insanlar kendi işini kuramayan, fikir ve görüşlerini söyleyemeyen kişiler olarak kabul edilmekte ve madun kültürünün bir parçası olarak görülmektedir. Spivak, *Can the Subaltern Speak?* (Madun Hiç Konuşabilir Mi?) adlı makalesinde madunun doğuştan hiçbir hakkı olmayan birisi olduğunu ve bütün çabalarına rağmen kendisine verilen konunun dışına çıkamayacağını belirterek madunun konuşamayacağını belirtir. Madun kelimesinin, "ister sınıf, kast, yaş, cinsiyet ve makam açısından ifade edilsin isterse de başka herhangi bir şekilde tanımlansın, bağımlılığın genel özneliliği" (Guha, 2000: 3) olduğu gerçeği romanın her bölümünde kendini göstermektedir. Aravind Adiga romanda yarattığı Balram Halwai adlı karakter aracılığıyla Spivak'ın madun anlayışından farklı bir görüş sunmaktadır. Roman boyunca Halwai'nin doğup büyüdüğü çevrenin insanlarından çok farklı bir karaktere sahip olduğuna yönelik referanslar görülmektedir. Çin Başbakanına mektuplar yazarak kendini ifade etmesi bile Balram Halwai'nin tamamen sömürgeleştirilemediğini kanıtlamaktadır. Madun bir birey olarak toplumun alt kesimlerine ait olduğunu bilmesine rağmen kendisini ifade edebilecek özgürlüğü yaratan Halwai yazma ve düşüncelerini açıklama yeteneğine sahiptir.

Hint toplumunda madun kesimin insanlarına eğitimlerini tamamlayabilme olanağı asla verilmemekte ve bu insanlar köle-efendi döngüsü içerisinde köle

olmaya zorlanmaktadırlar. Hindistan'da yaşayan diğer madunların aksine Halwai bütün hayatını bir köle olarak geçirmek istemez, çünkü ruhunda dolaşan özgürlük coşkusunu hissetmekte ve dünyanın güzelliklerini görebilmektedir. Halwai alın yazısını değiştirmek, yeni ve özgür bir kimlik inşa etmek amacındadır ve kendisine dayatılan madun bilincinin aksi bir ruh hali içerisinde. "İnsanların çocuklarına isim koymayı unuttuğu bir yer" (Adiga, 2009: 27) olarak tanımladığı modern Hindistan Halwai'ye göre sınıfsal, ekonomik ve eğitimsel anlamda pek çok farklılıkların yaşandığı, aydınlık ve karanlığın yan yana bulunduğu kaotik bir ortamdır. Böyle bir ortamda efendilerine sadık birer hizmetkâr olabilmeleri için Hint tanrılarının madun kesimin insanlarının düşünce dünyalarını nasıl etkilediğini Halwai'nin şu sözleri ifade etmektedir:

"Hanuman, Karanlık'taki herkesin en çok sevdiği tanrı. Siz Hanuman'ı bilir misiniz efendim? O Tanrı Rama'nın sadık hizmetkarıydı ve biz tapınaklarda ona ibadet ederiz çünkü o efendiler nasıl mutlak sadakat, sevgi ve bağlılıkla hizmet edileceğinin parlak bir örneğidir." (Adiga, 2009: 32)

Birçok farklı tanrının varlığı nedeniyle Hindistan'da insanlar özgürlüklerini elde etmede ve düşündüklerini açıkça ifade etmede ciddi zorluklar yaşamaktadırlar. Sabit fikirli ve kendisine dayatılanı söylemek yerine doğru bildiği şeyi konuşmayı tercih eden Halwai madun grubun içinde aykırı bir kişilik olarak gözükmektedir. Bunda etkili olan etkenlerden biri de Halwai'nin babasının söylediği son sözler olarak gösterilebilir: "Tüm hayatım boyunca bana bir eşek gibi davrandılar. Tek istediğim bir oğlumun- en azından birinin- adam gibi yaşaması." (Adiga, 2009: 42) Adam gibi yaşamanın ne olduğu noktasında yaşadığı belirsizlik sonrasında hayatta kendisine sunulanı kabul etmeyerek yükselme arzusu içinde olmayı kendisine ilke edinen Halwai'nin bu tutumu madun bir karakterden beklenen bir davranış değildir: "(...) bir üniformam, maaş çekim, tiz sesli parlak bir düdüğüm olmasını ve insanların bana 'ne kadar önemli biri gibi gözüküyor' diyen gözlerle bakmasını istiyordum." (Adiga, 2009: 43)

Hindistan'ın Laxmangarh bölgesinde geçirdiği çocukluğu süresince yaşadığı müfettiş deneyimi Balram Halwai'nin madun kimliğinden sıyrılarak Beyaz Kaplan olmasının önünü açmıştır. Müfettişin sorduğu soruya cevap verebilen tek kişi olması sonucunda Halwai'nin sömürgecilik sonrası Hindistan'ın vahşi ormanında yaşayan Beyaz Kaplan olduğuna inanılmaktadır. Beyaz Kaplan nasıl vahşi bir ormanda en nadir rastlanan hayvan ve "bir nesilde yalnızca bir kere görülen yaratık" (Adiga, 2009: 46) olarak biliniyorsa Halwai de önceden belirlenmiş kalıplar içerisinde yaşamak zorunda bırakılan madun grubun içerisinde ait olduğu sınıfın diğer üyelerinden farklı olarak kendi isteği doğrultusunda hareket eden özel bir kişiliktir. Şekerciler sınıfının diğer üyelerinin aksine şeker yapmayan ve farklı arayışlar içerisinde olan Halwai kast sistemi yasalarına aykırı bir tutum sergilemektedir: "Küçük bir çocukken bile

bu dünyada neyin güzel olduğunu görebiliyordum: Benim kaderim bir köle olarak kalmak değildi.” (Adiga, 2009: 52)

Babasının ölümü sonrasında aile borçlarını ödemekten kendisi için yaşayabileceği bir ortamın kalmadığının farkına varan Halwai bir çay bahçesinde çalışmak için Dhanbad kasabasına göç eder. Hint toplumunda işini sadakatle, dürüstlikle yapmanın madun insanların kaderi olarak görüldüğü bir kültür ortamında aksi bir tavır sergileyerek yaptığı işten kar elde etmeyi başarır: “Ben işimi neredeyse tamamen sahtekarlıkla, kendimi işe adamadan ve ikiyüzlülükle yapıyordum ve böylece çay ocağı benim için son derece zenginleştiren bir deneyim oldu.” (Adiga, 2009: 61)

Balram Halwai'ye göre modern Hindistan'da “sadece iki kast var: Büyük Göbekli Adamlar ve Küçük Göbekli Adamlar. Ve yalnızca iki kader: Yemek ya da Yenilmek.” (Adiga, 2009: 72) Halwai yenilmeyi kaderleri olan gören madun kesimin aksine hayatta galip gelmeyi arzulamaktadır. Bu amaçla Delhi'de zengin bir girişimcinin yanında şoförlüğe başlayan Halwai sürekli farklı arayışlar içerisinde ve sıradan bir madundan farklı olarak sabit bir hayat yaşamamaktadır. Halwai işe başladığı Bay Ashok ve karısı Pinky Hanımefendi tarafından sürekli olarak alt sınıftan olduğu için küçük görülme ve değersiz bir mal muamelesi görmektedir: “Aman, onun ne önemi var! O sadece bir şoför.” (Adiga, 2009: 87) Şoförler efendilerinden asla güzel tavır ve davranışlar görmezler ve her zaman madun olarak görünürler:

“Alışveriş merkezinin dışındaydık. Biz- bir düzine şoför- efendilerimizin alışverişlerini bitirmelerini bekliyorduk. Tabii ki alışveriş merkezinin içine girmemize izin verilmiyordu, böyle şeyleri kimsenin bize söylemesine gerek yoktu.” (Adiga, 2009: 121)

Bay Ashok vergi yükünden kurtulabilmek için bakana yarım milyon rupi rüşvet verdiği halde düşürdüğü bir rupiyi bulmak için şoförü Halwai'ye her türlü eziyeti yapmaktadır, çünkü hizmetkârların yoldan sapmamaları ve madun olduklarının bilinciyle hareket etmeleri için bunlar gerekli olarak görünmektedir. Alışveriş merkezine girmesine ayaklarında sandalet olduğu için izin verilmeyen şoförler ve Halwai sandaletli bir başka adamın alt ve üst kesimdeki herkesin insan olduklarını hatırlatan imalı sözlerinden esinlenerek madun olarak kalmanın bir kabulleniş şekline dönüşmemesine vurgu yapmaktadırlar: “Hepimiz onun gibi olsaydık şimdi Hindistan'ı yönetiyor olurduk ve onlar bizim ayakkabımızı cıralıyor olurdu.” (Adiga, 2009: 143)

Hindistan'ın zengin ve fakir kesimi arasındaki derin uçurumlar günlük yaşamın her alanında kendisini göstermekte ve ağır kış şartlarında bile insancıl olmayan bir tutumla madun kesimin insanlarına muamele edilmektedir:

“Delhi'nin zenginleri, kışı geçirmek için elektrikli ya da tüplü sobalar kullanıyordu hatta şöminelerinde odun parçaları yakıyorlardı. Evsizler ya da gece bekçileri ve şoförler gibi kışın dışarıda zaman geçirmek zorunda olan hizmetkârlar ise ısınmak istediklerinde, bulabildikleri şeylerle yerde ateş yakarlar.” (Adiga, 2009: 151)

Hindistan'da madun bireyler zor koşullar altında yaşıyor oldukları için efendilerinin işledikleri suçları üstlenmeyi kabul etmek zorunda kalırlar. Balram Halwai efendisinin karısının yolda işlediği bir cinayet yüzünden iftiraya uğradığını şu sözlerle ifade eder: "Delhi'deki hapishaneler, iyi, güvenilir orta-sınıf efendilerinin suçlarını üzerlerine aldıkları için parmaklıklar ardından olan şoförlerle doludur. Köylerimizi terk ettik ama vücudumuz, ruhumuz ve götümüz hala efendilerimize ait" (Adiga, 2009: 162)

Sömürgeciliğin korkunç etkilerini deneyimleyen Hindistan'daki hizmetkârlar kendilerini hala köle gibi davranmak zorunda hissetmektedir ve kendilerini özgür insanlar olarak düşünemezler ve madun olarak kalmayı tercih ederler. Zihinsel bir kölelik olarak tanımlanabilecek bu durum Halwai hariç bütün madun kesimin ortak bir özelliği olmuştur:

"İnsanlık tarihinde daha önce hiç bu kadar az kişinin bu kadar çok kişiye borçlu olduğu görülmemiştir. Bu ülkedeki bir avuç adam, geri kalan %99,9'u- her bakımdan güçlü, yetenekli, akıllı olarak- bu kölelik içinde devamlı olarak kalmaları için eğitmiştir. Öyle bir köleliktir ki, bu bir adamın eline özgürlüğünün anahtarını verseniz küfredip anahtarı size geri atar." (Adiga, 2009: 167)

Balram Halwai'nin ve madun bireylerin de içinde bulunduğu Büyük Hint Horoz Kümesi yaşanan aşırı yoksulluğun bir sembolüdür ve ömür boyu bu kümesin içinde kalmak milyonlarca insanın kaderi olarak görülmektedir. Halwai bu kümeden bir madunun kurtulabileceğine olan inancını şu şekilde ifade eder:

"(...) yalnızca ailesinin mahvedildiğini, yakalanıp dövüldüğünü ve patronlar tarafından diri diri yakıldığını görmeye hazır olan bir adamın kümeden kaçabileceğidir. Bunu normal bir insan yapamaz, ancak bir ucube, bir manyak olmak gerekir. Aslına bakarsanız, bir Beyaz Kaplan olmak gerekir." (Adiga, 2009: 168)

Bu horoz kümesi Halwai'nin kendisini üzgün hissetmesine ve fakir olduğu düşüncesini hatırlamasına neden olduğu için mümkün olduğunca en hızlı bir biçimde buradan kurtulmak istemektedir. Bunun için kalbinden geçen sesi dinleyen Halwai tam olarak ne yapması gerektiğinden emin olamaz: "Bir sevgi maskesi ardında efendilerimizden nefret mi ediyoruz, yoksa nefret etme maskesinin ardında onları seviyor muyuz? İçine sıkıldığımız Horoz Kümesi yüzünden kendilerimiz için bile bir sır haline çevriliyoruz." (Adiga, 2009: 178)

Bir hizmetkâr olarak kendi mektuplarını okuma hakkına bile sahip olmaktan alıkonan Halwai istemese de efendisine hizmet etmek zorunda olduğunun bilinciyle yaşar. Kendilerini her açıdan üstün ve nitelikli gören fakat hizmetkârlarının madun oldukları için güvenilmez olduklarını düşünen elit kesim emri altındaki insanları açıkça konuşmaktan alıkoymaktadır. Halwai bu durumun farkına nasıl vardığını şu sözleriyle ifade eder: "(...) zenginlerin nasıl hayatta daima en iyi şeylere sahip olduklarını ve bizlere de yalnızca onların artıklarının kaldığı kafama dank etti." (Adiga, 2009: 216) Avrupalı olmanın ve Batı kültürüne mensup olabilmenin imkansızlığını fark etmek sömürgecilik

sonrası dönemde bir Doğulun en sık karşılaştığı durum olduğu gibi kast sisteminin üst sınıflarında yer alabilmenin gerçekleştirilmesi ne kadar zor bir hedef olduğunun farkına varmak da bir madunun Hindistan'da en sık deneyimlediği durumdur:

“Birey olma projesinin evrenselliği, bireysel haklar ve soyut eşitliğin dünyanın her yerinde hayat bulabilecek evrensel kavramlar olduğu, bir kişinin hem Hintli hem de vatandaş olabileceği varsayımları üzerine Hint milliyetçileri bu acınası Avrupalı olma arzusundan vazgeçtiler.” (Spivak, 2012: 77)

Balram Halwai Hint toplum yapısı içerisindeki statüsünü yükseltme amacındadır, fakat “sınıf, kast, ekonomik dengesizlik, cehalet, vergi sistemi ve fakirlik duvarlarının arkasına hapsedilmiş” (Kallappa, 2012: 232) olduğu için madun bir kimliği olan Halwai için bu gerçekleştirilmesi zor bir hedef olarak durmaktadır. Madun zihniyetinin temelini oluşturan “Bir kez hizmetkâr olan her zaman hizmetkâr kalır: Bu içgüdü her zaman orada, içinizedir, omurganızın dibine doğru bir yerde” (Adiga, 2009: 274) görüşüne, eğitim seviyesinin düşüklüğüne ve kast sisteminin katı kurallarına rağmen Halwai madun olmaktan kurtulmanın mücadelesini vermekten vazgeçmez. “Nasıl Macbeth'in hırsı Kral Duncan'ı öldürüp tahtından indirmedi son bulmadıysa, Balram Halwai'nin hırsı da efendisi Bay Ashok'u öldürmeden son bulmayacaktı.” (Talluri, 2014: 1-12)

Modern Hindistan'da hızla gelişen bir küreselleşme süreci sonrasında sürekli artan bir rekabet ortamının içinde güçlü kalabilmek ve sermayelerini artırmak için insanların ahlaki olsun ya da olmasın her türlü yola başvurduklarını gören Halwai'nin yaşadığı bu farkındalık onun büyük bir bilinç değişimi yaşamasını neden olur. Madde ve kapital merkezli bir dünyada değerlerin alt üst olması hızla küreselleşen bir dünyanın kaçınılmaz bir sonucu olmuştur: “Küreselleşmenin Hindistan gibi gelişmekte olan ülkeleri sarması sonucunda zenginler daha da zengin, fakirler daha da fakir oldular. İnsancıl yaklaşım materyalizmin vahşi ormanında yolunu kaybetti.” (Mitra, 2011: 126) Kapitalist sermaye madun kültüre ait bireylerde aşağılık kompleksinin oluşmasına ve onları efendisine sadakatle hizmet etmeye yönlendirmektedir. Halwai ise zenginler gibi insan muamelesi görmek ve bir hayvan olarak görülmekten kurtulmak için büyük bir sermayesi olan zengin bir kişi olmanın gerekliliğine inandığı için madun kesimin aksine efendisini öldürüp bütün parasını çalarak devrim niteliğinde bir davranışa imza atar.

Madun kültürünün bireylerinin kendilerine dayatılan her şeyi benimseyici ve kabullenmiş tutumlarından farklı olarak Halwai efendisini öldürüp farklı bir duruş sergileyerek merkezin dışında bırakılanları merkeze, merkezdekileri de merkezin dışına itmiş ve Hint toplum yapısını yeniden inşa etmiştir. Bu değişen sosyal normları Halwai şu sözleriyle ifade etmektedir:

“Bir zamanlar ben bir patronun şoförüydüm ama şimdi ben şoförlerin patronuyum. Onlara hizmetkâr gibi davranmıyorum, kimseye tokat

atmıyorum, zulmetmiyorum ya da kimseyle alay etmiyorum. Hiçbirine 'ailem'den olduklarını söyleyerek hakaret de etmiyorum. Onlara bir sözleşme imzalatıyorum ve bunu ben de imzalıyorum; iki taraf da bu sözleşmeye uymak zorunda." (Adiga, 2009: 277)

Çin Başbakanı Bay Jiabao'nun kendisini bir insan olarak mı yoksa bir Tanrı olarak mı gördüğü sorusuna Halwai'nin verdiği cevap çok düşündürücüdür: "İkisi de değil diyorum. Ben uyandım, geri kalan sizlerse hala uyuyorsunuz, işte aramızdaki tek fark bu." (Adiga, 2009: 289) Romanın sonunda ismini Kuzey Hindistanlı girişimci Ashok Sharma olarak değiştiren Balram Halwai, Hindistan'da madun olarak yaşayan birinin adam olabilmesi için cinayet işleminin gerekli olduğunu ve bunun Büyük Hint Horoz Kümesi'nden kaçabilmek için tek şans olduğunu belirtir: "Benim tüm istediğim adam olabilmektir ve bunun için bir cinayet yeterliydi." (Adiga, 2009: 293) Hint kümesinde bir horoz olmak istemeyen ve sürekli sömürülen olmak yerine haklarını korumayı başarabilen birisi olmayı tercih eden Halwai madun bir kimlikten sözü dinlenir girişimci bir iş adamı kimliğine nasıl geçtiğini ve bunu işlediği cinayete rağmen nasıl başardığını şu sözlerle ifade etmektedir:

"Horoz Kümesi'nden kaçmak için benim gibilere ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Bay Ashok gibi, sayısız erdeme karşın pek de bir patron gibi olamayan patronların ayıklanıp yerlerine benim gibi sıra dışı hizmetkârların gelmesine ihtiyaç duyulduğunu düşünüyorum. (...) Ben taraf değiştirdim: Hindistan'da asla yakalanamayacak kişilerden biri oldum. Böyle zamanlarda, kafamı kaldırıp bu avizeye bakıyorum ve yalnızca ellerimi havaya kaldırıp çağrı merkezlerindeki telefonlarla ta Amerika'ya dek ulaşacak kadar yüksek bir sesle haykırmak istiyorum: Başardım! Ben kümeden kaçtım!" (Adiga, 2009: 294)

Sonuç

Aravind Adiga'nın Beyaz Kaplan romanı modern dönemde Hint toplumundaki sosyal, ekonomik ve politik yapının büyük bir tahrip yaşadığını ifade etmekte ve Balram Halwai karakteri üzerinden madun bilincinin yükselişe geçtiğini anlatmaktadır. Hindistan'ın aydınlık ve karanlık yönlerini eleştirel bir anlatımla gösteren roman sergilediği cesur yaklaşımla 2008 yılında Man Booker Ödülü'nü almaya hak kazanmıştır.

Hint toplumunun karanlık bölgelerinde yaşayan madun halkların üzerine empoze edilen zihinsel kölelik, küreselleşmeyle beraber Hint ulusunun zayıflayan ahlaki normları, fiziksel ve zihinsel anlamda toplumun alt tabakasında yaşayan insanların sıkıntı ve eziyetlerini anlatan Adiga, zengin kesimin duyarsızlaşması karşısında madun bilincinin yükselebilmesi için cesur ve özgüvenli şekilde hareket edebilmenin gerekli olduğunu belirtir. Yaşanan sınıfsal ve kültürel çatışmalar romandaki karakterlerin kimlik ve kişiliklerinin temelini oluşturmaktadır. Kırsal ve kentsel bölgelerde yaşanan rüşvet, adam kayırma, görevi kötüye kullanma gibi durumlar Hint toplumunun kanayan yaraları haline gelmiş ve insanlar tarafından da kanıksanır olmuştur.

Hiçbir ayrıcalığa sahip olmayan ve sürekli olarak gücü elinde bulunduranlar tarafından kandırılıp ihmal edilen madun halkın içinden çıkan Balram Halwai bu adaletsiz ve çürümüş toplum düzeni içinde cesurca bir davranış sergilemekte ve madun olmayı reddetmektedir. Yazdığı mektuplarla madun kesimin deneyimlerini dile getiren Halwai kast sistemi içerisinde şekerçiler grubuna mensup olsa da bunu kaderi olarak görmez. Bütün maruz kaldığı aşağılamalara ve hakaretlere rağmen inancını ve cesaretini yitirmeyerek efendisini öldürür ve başarılı bir girişimci olarak sesini duyurmayı başarır. Halwai'nin bu davranışı bireyselliğin ve bireysel eylemin önemine vurguda bulunur ve silik halk yığınları olarak yaşamının bir kader olmadığını ve bunun değiştirilebileceğine işaret eder. "Romanın sonunda Balram Halwai özgürlüğünün Ashok ve ailesinin yaşamlarından ve onun yeni taksi şirketinin finansal başarısından değerli olduğunu söyleyerek eylemlerini rasyonelleştirmektedir." (Narasiman&Chawdhry, 2013: 1-10)

Adiga'nın romanı hiyerarşik ve yarışmacı bir toplum yapısında alt seviyelerde yer alan madun kesimin insanların toplum içinde saygın bir yer edinebilmek ve maddi anlamda ilerleyebilmek için üst kesimin insanların yerlerinden edilmesinin gerekli olduğunu belirtmektedir. Gelişmekte olan ve madun kesimin hala fakirlik sınırının altında olduğu bir ülkede gerçek bir insan gibi yaşayabilmesinin geleneksel Hint yaşam tarzına karşı bir başkaldırı yoluyla olabileceğinin farkına varan Balram Halwai sonunda kendi sesini ve kişiliğini kazanmayı başarır.

Kaynakça

- Adiga, Aravind (2009). *Beyaz Kaplan* (Çev. M. Begüm Güzel). İstanbul: Pegasus Yayınları.
- Akbal Süalp, Z.T. (2004). *Zaman Mekan: Kuram ve Sinema*. İstanbul: Bağlam Yayıncılık.
- Ataman, Bora (2012). *Kozmopolitan Hayatlar, Diasporik Kimlikler*. İstanbul: Libra Yayıncılık.
- Bayly, S. (2008). Caste, Society and Politics in India From the Eighteenth Century to the Modern Age. G. Johnson (Ed.). *The New Cambridge History of India içinde*. Cambridge University Press.
- Chakrabarty, D. (2012). *Avrupa'yı Taşralaştırmak* (Çev. İlker Cörüt). İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi.
- DiMartino, Nick. *Interview with Aravind Adiga, Author of The White Tiger*. 6 Ekim 2008.
- Geçikli, Kubilay (2015). 'Abdulrazak Gurnah'nın 'Desertion' Adlı Romanının Postkolonyal Okuması'. Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi. Sayı 54.
- Jeffries, Stuart. "Roars of Anger: Interview of Aravind Adiga." The Guardian 16 Ocak 2008.

Güneş, M. (2017). Aravind Adiga'nın Beyaz Kaplan Romanında Sömürgecilik Sonrası Hint Toplumunu ve Madun Bilinci. *Humanitas*, 5(10), 393-408

- Kallappa, S.L. (2012). 'Aravind Adiga's *The White Tiger: A Struggle for Emancipation*.' Online International Interdisciplinary Research Journal. 2(3).
- Luraghi, Raimondo. (2000). *Sömürgecilik Tarihi* (Çev. Halim İnal). İstanbul: E Yayınları.
- Mitra, Ashok. (2011). *The Nowhere Nation*. New Delhi: Penguin Books. India.
- Narasiman, R. Renuka ve Chawdhry, Vinita Singh. (2013). 'Balram's *Quest for Freedom in Adiga's The White Tiger*.' *The Criterion*. 4(5).
- Öner, S. Gülfer İhlamur ve Öner, N. Aslı Şirin. (2012). *Küreselleşme Çağında Göç: Kavramlar, Tartışmalar*. İstanbul: İtişim Yayınları.
- Guha, Ranajit. (2000). 'On Aspects of the Historiography of Colonial India'. *Mapping Subaltern Studies and the Postcolonial* içinde. Vinayak Chaturvedi (Ed.). London: Verso.
- Spivak, G. C. (1999). *A Critique of Postcolonial Reason: Toward a History of the Vanishing Present*. Cambridge, Massachusetts. London: Harward University Press.
- The Sunday Times. 06. 04. 2008.
- Talluri, Pranayaja (2014). *Aravind Adiga's The White Tiger: A Tale of Two Indians*. *Scholar Critic*. 1(3).
- Young, Robert (2000). *Beyaz Mitolojiler* (Çev. Can Yıldız). İstanbul: Bağlam Yayınları.